

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 4823

Doknr.
246153

Dato
29-05-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 4. maj 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 468 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 468:

”Vil ministeren kommentere og forholde sig til artiklen ”Tvangsadoptioner er sat på samlebånd” bragt i Ugeavisen Lolland den 27. april 2020?”

Svar:

For mig er det grundlæggende vigtigt, at der sættes ind med den rette indsats tidligt overfor udsatte børn og unge. For vi ved, at de første år i et barns liv er afgørende for, hvordan barnet former sig som menneske. Derfor mener jeg, at alle børn skal have mulighed for at slå rod, så de kan vokse op og knytte varige bånd og relationer – allerede fra fødslen.

Det er korrekt, at der har været en stigning i antallet af bortadoptioner. I perioden 1. oktober 2015 til den 31. marts 2020 er der dog kun truffet 45 afgørelser om adoption uden samtykke. Det vidner for mig om, at vi som samfund har været alt for længe om at sætte barnet først, og vi har givet forældrene for mange chancer.

Derfor mener jeg, at flere udsatte og anbragte børn skal have den tryghed og stabilitet, som en adoption kan give. Jeg ønsker at se på bedre muligheder for bortadoption, når forældrene ikke i en nær fremtid kommer til at kunne tage ordentligt vare på deres barn, så vi kan sikre flere anbragte børn en god barndom med kærlighed og stabilitet.

Adoptioner uden samtykke skal selvfølgelig aldrig sættes på samlebånd. Det mener jeg heller ikke, at lovgivningen giver mulighed for.

En afgørelse om adoption uden samtykke er en meget indgribende afgørelse. Efter § 9, stk. 3, i adoptionsloven vil en adoption uden samtykke være mulig i de situationer, hvor forældrene varigt er ude af stand til at varetage omsorgen for barnet, og en adoption af hensyn til kontinuiteten og stabiliteten i barnets opvækst vil være bedst for barnet. Derudover vil det efter § 9, stk. 4, være muligt at foretage en adoption uden samtykke i de situationer, hvor barnets tilknytning til en plejefamilie har antaget en sådan karakter, at det vil være skadeligt for barnet at bryde denne tilknytning.

Desuden stilles der store krav til sagsbehandlingen, hvor en sag om adoption uden samtykke skal behandles af forskellige myndigheder. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at det indledningsvist er kommunen, der foretager den skønmæssige vurdering af, om hensynet til barnet afgørende taler for at gennemføre en adoption, om nødvendigt uden samtykke. Hvis det er tilfældet, indstiller kommunen dette til børn og ungeudvalget. Tilslutter udvalget sig kommunens vurdering og indstilling, skal Ankestyrelsen vurdere sagen, og er styrelsen også enig i indstillingen, kan styrelsen træffe afgørelse om, at barnet skal bortadopteres uden samtykke. Ankestyrelsens afgørelse kan

påklages til domstolene, og opretholder domstolene Ankestyrelsens afgørelse om at gennemføre en adoptionen uden samtykke, kan Ankestyrelsen meddele bevilling til adoption.

Sager om adoption uden samtykke bliver således behandlet og vurderet i flere instanser, inden en bevilling til adoption kan udstedes, hvilket er med til at sikre de retssikkerhedsmæssige hensyn, som gør sig gældende i disse sager.

Flere bortadoptioner betyder ikke, at der ikke skal gives støtte til landets udsatte forældre. Det ene udelukker ikke det andet. Langt de fleste børn har gavn af en god relation til deres forældre, og derfor skal udsatte forældre støttes langt bedre end i dag. I mange sager kan børnene sagtens blive hjemme, hvis blot familien får den rette hjælp. Det kan være Familiehuse, som Mødrehjælpen har foreslået. Desuden ser jeg positivt på forældrekurser, hvor udsatte forældre klædes på til at håndtere forældrerollen.

Vigtigst af alt er det, at indsatsen altid tager udgangspunkt i barnets behov og ret til en tryk og god barndom.

Med venlig hilsen

Astrid Krag